

BEMUTATJUK A ZSÁMBÉKI ISKOLA ÚJ IGAZGATÓJÁT

Taní-tani

Nem sokan mondhatják el magukról a maiak közül, hogy Budakeszin születtek, s erről még papírjuk is van. Kovács Mária személyi igazolványában mindenesetre ez áll. Az akkor még község legendás körorvosa, Csák József kezei között jött világra 1956 vérzivataros évében, amikor a települést is fölbolygató „események” éppen hogy elültek.

A budakeszi édesanya elbeszéléséből tudja, hogy kicsi lány korától kezdve pedagógusnak készült. Még alig kezdett el járni, beszélni, már tanító nénist játszott húgaival, pedig még óvodába se járt. És amikor hazament első, iskolásként megért napja után, kijelentette: „*Én tanító néni leszek. Olyan, mint Ági néni.*” Ellmann Ágotára, Kovács Mária első osztályos tanító nénijére ma is sokan emlékeznek Budakeszin.

– Onnantól fogva figyeltem mindenkori tanítóim minden mozdulatát – meséli Kovács Mária –, hogy ellessem a mesteriségük titkát. Soha, azóta sem szerettem volna más lenni, mint tanító. Ráadásul, mivel mindig is kicsi voltam, automatikusan az első padban kaptam helyet, ami jó megfigyelői pozíció volt.

– És tanulóknak milyen volt?

– Mindig kitűnő.

– És ezt hogyan viselték az osztálytársai? Nem tartották strébernek?

– Akkor még nem számított passzénak, ha valaki jó tanuló volt, ráadásul nem is én voltam az egyedüli az osztályban, szóval ebből sosem voltak konfliktusaim.

– Szóval afféle mintadiák volt.

– Azt azért nem. Emlékszem például, hogy ötödikben megkaptam életem első egyesét. Ráadásul magyarból, ami a kedvenc tantárgyam volt, és *Lázs Ica* nénitől, akit nagyon szerettem. Hogy pontosan miért, arra már nem is emlékszem, mindenesetre igazságtalannak éreztem a történetet, de arra annál inkább, annyira föl voltam háborodva, azzal mentem haza, „*írassatok ki, én ebbe az iskolába többé a lábamat se teszem bel!*”. Édesapám azzal csillapított, „*fógsz te még az élettől ennél nagyobb pofonokat is kapni!*”. Mindenesetre másnap mentem az iskolába, de még sokáig élt bennem a vélt vagy valós sérelem.

– Említette, hogy a magyar volt a kedvenc tantárgya...

– Mindig is humán beállítottságú voltam, a magyar mellett a történelem és a nyelv, ami akkoriban az orosz jelentette, volt a kedvencem. Máig hálás vagyok *Ferjancsik Lászlónénak*, aki mint gimnáziumi

tanárnő az általános iskola nyolcadik osztályában német nyelvi szakkört indított a leendő gimnazisták számára – mondanom sem kell, hogy én is köztük voltam –, és aki a német nyelvet megszerettette velem.

– Ezek szerint gimnáziumban folytatta iskolai pályafutását.

– Igen, a mai Nagy Sándor József Gimnázium jogelődjében, akkor ugyanis még egy intézmény volt az általános iskola és a gimnázium.

– Gondolom, érettségi után jött a tanítóképző.

– Nem volt ennyire sima az utam. Első felvételem ugyanis nem sikerült. Utólag visszagondolva, alighanem az zavart meg, hogy a vizsga utáni másnap Kanadába készültem rokonlátogatásra. A mai gyerekek valószínűleg el sem tudják képzelni, mekkora esemény volt ez az életemben, először

Mindig is pedagógus szerettem volna lenni – mondja Kovács Mária, akit egyhangúlag választottak iskolaigazgatóvá Zsámbékon

repülőre szállni, külföldre menni, pláne a tengeren túlra, szóval a gondolataim már sokkal inkább ott jártak, mint a vizgán. De nem sokat keseregtem, még Kanadából írtam egy levelet *Szabó Gyulának*, a budakeszi iskolaigazgatónak, hogy szeretnék képesítés nélküli pedagógusként dolgozni az iskolában. Mire hazajöttem, a válasz is megjött: fölvettek. Szeptemberben egy közös osztályt kaptam, olyan, ismert „*személyiségek*” jártak oda, mint például *Kerekes Misi*, *Sulyok Attila* vagy *Aranyos Attila*. Ráadásul a tanító nénijük sokat hiányzott

abban a tanévben, így elég gyakran kellett helyettesítenem őt is, nem csoda, hogy nagyon szívemhez nőtt az a csapat. Annyira, hogy még arról is lemondtam, hogy nappalin végezzem el a tanítóképzőt, ahova másodszorra fölvettek. Hogy ne kelljen elhagynom az osztályomat, inkább átkértem magam esti tagozatra. Még harmadéves voltam a főiskolán, amikor megkaptam életem első osztályát.

– Ennek már jó pár évtizede; miben különböznek az akkori gyerekek a maiaktól?

– A lényegét illetően, abban, hogy megértésre, szerető irányításra vágnak, semmiben. Más tekintetben pedig egészen mások. Pörgősebb, keményebb lett az élet, ami körülveszi őket, a szülők egyre kevesebb időt szentelnek nekik, tisztelet a kivételnek, és kevésbé nyugodt, kiegyensúlyozott a családi háttérük, mint a mi „*időnkben*”. És nagyobbak a különbségek is az egyes gyerekek családi háttérében, ráadásul ez látható módon meg is jelenik. Másrészt a pedagógusok erkölcsi, szakmai tekintélye az anyagi megbecsülésükkel egyenesen arányos. Kollégáim panaszkodnak is, egyre kevesebb eszközük van arra, hogy a gyerekeket fegyelmezzék, hiszen nem ritkán a diákok otthon a szüleikkel együtt szapulják a tanárt, ha az a szidás, netán intő eszközével figyelmeztet. De aki igazán, szívből szereti a gyerekeket, az ma is megtalálja a szívükhöz a kulcsot.

– Több mint harminc éve áll a katedrán...

– A soron következő lesz a 35. tanévem.

– Nem lehet ennyi idő alatt elfásulni?

– Bizonyára lehet, tudok is rá példát, de én máig nem tudtam megtörni. Ha így érezném, másnap másba kezdenék. Igaz, a mai iskola egyre több energiát és invenciót követel a pedagógusoktól is, és nem mindenki képes az újabb és újabb kihívásoknak megfelelni.

– Pedagógiai pályafutásából több mint negyed századot a budakeszi iskolában töltött el, abban, ahol kisdíakként, majd pedagógusként maga is kezdett. Miért szakította meg pályáját?

– Azért, mert hívtak. Nyolc évvel ezelőtt egykori főiskolai csoporttársam egy alapítványi iskolát hozott létre, ahol érettségizett diákok számára szervezett szakképesítést adó oktatást. Lényegében ezek már felnőtt korú diákok voltak. Számomra, aki addig általános iskolásokkal foglalkoztam, ez szakmailag egy új kihívást jelentett. Ráadásul időközben több diplomát is szereztem, ami az intézményvezetői feladatok

Folytatás a 12. oldalon!

Folytatás a z 5. oldalról!

ellátására is följosított, így elvállaltam az iskola igazgatását.

– Nem bánta meg?

– Ellenkezőleg; nagyon sokat tanultam a diákjaimtól, akik között idegenvezetők, marketingesek, protokoll-főnökök stb. voltak. A világnak egy, számomra addig kevésbé ismert szeletével ismerkedhettem meg. Az intézményvezetés, például a gazdálkodás rejtelmei, részben megint új fejlődési lehetőséget jelentett.

– Mégis váltott.

– Ennek nagyon prózai okai voltak. Egyre nehezebb volt a reggeli csúcsok idején beverekedni magamat a városba, másfél órát kellett utaznom egy tíz kilométerre lévő, budai iskolába. Amikor az intézmény még távolabbra költözött, és egy ajánlatot kaptam, vállaltam az igazgatóhelyettesi állást a zsámbéki általános is-

kolában, az utóbbi mellett döntöttem. Mi tagadás, annak ellenére, hogy nagyon jól éreztem magam, mégis volt bennem némi nosztalgia a kicsik, a falusias milió iránt.

– Négy évig töltötte be ezt a posztot, egy évig pedig a zsámbéki Zichy Miklós Általános Iskola megbízott igazgatójaként működött. Pár napja, június 16-án pedig öt évre megválasztották az intézmény élére.

– Nagyon jó érzés volt, hogy a község képviselő-testülete egyhangúlag rám szavazott, de még jobb érzés volt kollégáim, a tantestület nagy részének támogató megjelenése. Ekkora bizalom nagyon jó érzés és nagy felelősség. Úgy érzem, az elmúlt öt év befektetett munkáját ismerték el ezzel, amit egy kiváló csapat élén tölthettem el.

– Mi a siker titka?

– Az itt dolgozó pedagógusok jó része annak idején a településen működött főiskola gyakorló iskolájának a tanáraként gya-

korolta a hivatását, ami eleve nagy szakmai feladatot jelentett.

– Jó egyéni adottságú emberek még nem föltétlenül alkotnak egyúttal jó csapatot is.

– Valóban nem, itt talán nekem is volt némi szerepem. Amikor öt éve Zsámbékra kerültem, a tantestület nem volt egységes, különböző klikkekre oszlott. Örülök, hogy mára ez teljesen megszűnt.

– Hogyan sikerült ezt elérni?

– Türelemmel és őszinteséggel. Igyekeztem a konfliktushelyzeteket pártatlanul és felnőtt módra föloldani. Kiderült, hogy ezek mögött sokszor csak az van, hogy emberek, talán már maguk sem tudták, miért, évek óta kommunikálni sem voltak hajlandók egymással. Hiszem és vallom, hogy civilizált párbeszéddel a legtöbb emberi konfliktus feloldható. Azt hiszem, ezt honorálták a munkatársaim, amikor, úgy érzem, őszintén gratuláltak a kinevezésemhez.

Bobosi Tzar

TELKI, LÁSS!

Edzőcentrum kérdőjelekkel

Alig néhány hete, hogy idén tavasszal megnyílt a Magyar Labdarúgó Szövetség új, telki edzőcentrumba. Elülvén a megnyitó ünnepség fanfárhangjai, az első kétkedő hangok is lábra kaptak (a hónap képzavara – a Szerk.). Igaz, a beruházás idején is voltak kritikus pillanatok, például, amikor a legnagyobb magyar kereskedelmi bank kihátrált a beruházás finanszírozásából, de aztán akadt, amelyik a helyére álljon, s végül is a létesítmények a (igaz, néhányszor módosított) határidőre elkészültek. Több labdarúgó sztár is vendégeskedett már azóta Telkiben. A beruházók azt állítják, hogy Európában is alig akad ehhez hasonló edzőtábor, így külföldi csapatoknak is ideális felkészülési lehetőséget nyújt a négycsillagos hotel, a három füves és egy műfüves pálya, a strandlabdarúgó-pálya, a konditerem stb.

Hatvan százalékos kihasználtság mellett a beruházás megtérül – állítják az MLSZ vezetői.

Igaz, arra a sajtó által firtatott kérdésre, hogy vajon a közel kétharmad részt hiteltől (1 milliárdot a FIFA és az UEFA állt) megvalósuló, összesen 2,4 milliárd forintos beruházás adósságszolgálatára forint vagy deviza alapú-e, a mai napig nem ka-

pott választ például *Pető Péter*, a Népszabadság sportújságírója, aki nemrég, június 23-án közölt nagyobb írást a Centrummal kapcsolatban lapjában. Ugyancsak az ő írásából értesülhetett a nagyeredmű arról is, hogy 21. századi körülmények ide, négycsillagos szálloda oda, a magyar labdarúgó-válogatott mégsem Telkiben folytatja az edzőtáborozásait.

A cikk szerint az is a jövő zenéje, hogy a három füves pályát hogyan használják majd egy csapadékosabb őszi-téli időszakban, ha nincs alatta fűtőrendszer.

A kérdések azonban nemcsak az országos médiában, hanem a helyi közvéleményben is szaporodnak. Főleg, ami az edzőcentrum közvetlen környezetében lakókat illeti.

A hatalmas zöldfelületek locsolására a Centrum például saját kutat fúratott, ám ennek az lett a hatása, hogy a környék lakói, akik közül sokan ugyancsak kútból locsolnak, a vízhozam vészes csökkenését tapasztalták az elmúlt hónapokban. Pedig csapadékban idén igazán nem volt hiány. Többek szerint a talajvíz szintje a területen süllyedt, ami aszályos időszakban a kutak elapadásával és a növényzet károsodásával is fenyeget.

Fényárban úszik minden esténként

Vajon számoltak-e azok a hatóságok ezekkel a következményekkel, amelyek a létesítmény engedélyeit kiadták? Készült-e például környezetvédelmi hatástanulmány?

A szomszéd lakók az őszi-téli hónapoktól is tartanak. Amikor már délután beáll a sötét, de az edzések még javában folynak majd, de már villanyfény nélkül. Az idej próbavilágításoknál megtapasztalhatták a környéken a pályavilágítás watt-erejét: „UFO-leszállópályának is elmenne – mondja egy közelben lakó férfi –, ilyen fényt még a Holdról is észlelni. Hát még a közeli lakásokban. Sebaj – mondja, némi humorérzékéről tanúbizonyságot téve –, legalább nem kell használnunk esténként a világítást, nappali fényárban tölthetjük az estéinket, s kevesebb lesz a villany-számlánk.”

Megkerestük a létesítmény vezetését is, válaszolna ezekre a fölvetésekre, de lapzártáig nem kaptuk meg a válaszaikat.

Zsibora Bot